

Дво 75

obrazzi

BELA lastovka je sedla na moje rame
vem da ni belih lastovk
lastovka pa je vseeno bila moja
kar se me dotakne je moje
samo za stol nikoli ne veš
žlica je tvoja in krožnik in želodec
kaj pa je v njem
nikoli ne preišlujem
včasih se vsako moje nekje konča
bela lastovka . . .
ne smeš biti tam
kjer sprašujejo
ali je tvoje
pravijo da je to skromnost
moja lastovka pozna
vse prometne predpise in znake in barve
moja lastovka je kriva nesreče
saj je moja in mogoče slepa
mora vzleteti
pasti
in biti moja

Da ni bil samo golob
ne vem, bila sem daleč

pesem

Rada bi
pesem
brez lepote, ljubezni,
razočaranja, strahu,
časa,
predmetov,
občutij nasploh.
To najdeš v vseh pesmih.
Rada bi brez . . .
Potem bi hotela še
pesem
brez papirja, besed, črk, ločil,
brez misli
glasov, šumov in ritmov,
pesem,
ki ni pustila sence v možganih,
rada bi pesem,
pesem,
toda ne brez pesmi.

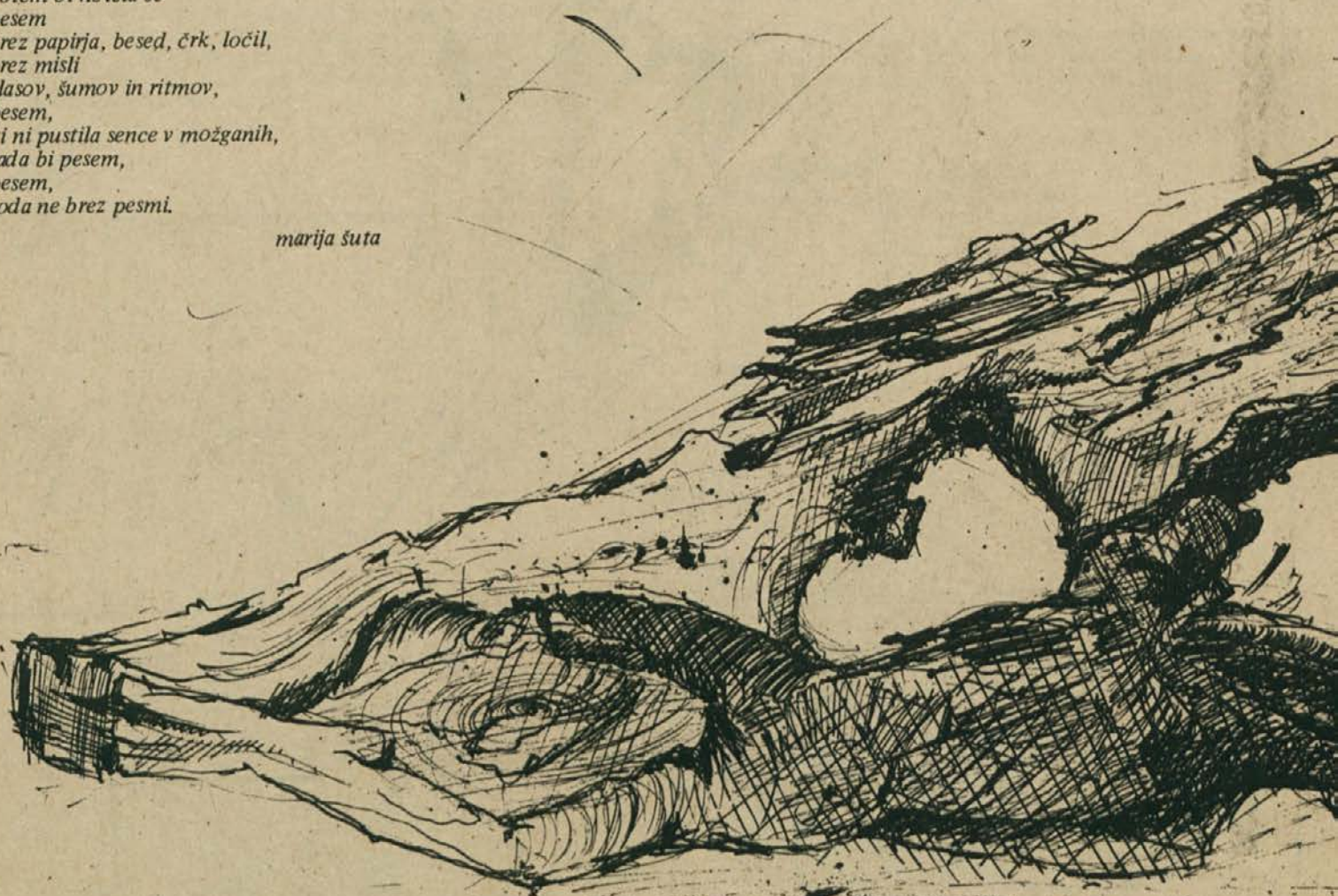
marija šuta

usoda je bog,
usoda je zlodej,
usoda je sreča.

usoda je živa celica,
usoda je devica: mlada ko rosa opoldan,
usoda smrdi po fabriških plinih.
usoda je candra: grda ko smrtni greh.
usoda je alkoholično izobražena.
usoda je medel spomin
na neki obraz, ki je bil povprečno lep.
vendar je usoda hudič že sama po sebi.
usoda je nesrečno naključje
pogojeno z dobro voljo ne vem koga.
če si na primer zlomiš levo nogo
in ti gospodje belih halj
zabijejo žebelj skozi peto
brez anestezije.
in potem s hoduljami kot drugi
dihaš
mešanico zraka, CO₂, SO₂, . . .

o-o-o-o-o-o-
usoda je mlado dekle v rdečih čevljih
in v modri obleki
z lisastmi lasmi . . .
usoda je bosonogi berač.
usoda je pijanec in rogato tele.
usoda je bela hrastova krsta.
usoda je pisanje,
ki ga mnogi nočejo razumeti
usoda je star počen pisker.
usoda je ranjen vojak.
usoda je jokajoč otrok ob mrtvi materi.
usoda je abortus dobre volje.
usoda je ženska.

tone petelinšek

dež

Že tretji dan dežuje.
Oh,
že tretji dan,
In če grem ven
imam v čevljih vodo.
Kaplje polze po oknu,
izpirajo prah ljubezni
sončnega dne.
Čofotam po vodi.
Lašje so mokri.
Moker je vrat.
In voda je v čevljih.
Drugič obujem galoše.
V roki nosim rožo,
rojeno nekega sončnega dne,
in kaplje
ne sperejo spomina
na ta dan.
Roža.
Spomnim se na travnik
poln rož.
In med njimi jaz.
Sam.
Toda ne dolgo.
Prišla je krava,
s špičastimi rogovi.
In z njo muhe in obadi.
Odšel sem z livade
v tišino gozda.
Skril sem se pred soncem
in pozabilo je name ...
... odšlo je brez pozdrava.
Zbudil me je hladen sij meseca
in bil sem še bolj sam.

Toda ne!
Krik ptiča
je raztrgal tišino samote.
Dež.
Zbudil sem se v sedanjost.
Kje sem?
Sredi reke
in nad mano mostovi.
Plavam
v večnost.
Toda jutri je nov dan.
Mogoče ne bo deževalo
in moji čevlji bodo utihnili.
In jaz?
Čakal bom,
da videl bom
ko pride novi dan,
Mogoče pride z njim.

Tema in obup,
kričanje vetra in jok neba
polnili so mi dušo.

A oblakov ni bilo,
ne vetra,
deževalo ni drugod
ne tu.
Kako to?

mario

ko je SONCE pričelo rahlo poljubljati
zasanjana lica gričev
sem pijan
od neizpitenih poljubov
neizpolnjenih dotikov
in neizgovorjenih besed
legel h koreninam cvetočega kostanja
in si želel
UMRETI . . .
. . . IN opazil sem nešteto cvetov povešenih glav
žalostnih ob sončnem zatonu
a jutri bo zopet posijalo sonce . . . jutri
pustil bom KOSTANJ cvesti dalje
naj umre v jeseni

cvet ob cvetu
lice ob licu
kako je lepo
NEIZHOJENE POTI
dlan v dlani
kako je lepo
cvet v laseh
dlan na licu
lice v dlani
obrnj list
PREVEČ JE LEPO

korošec zvone

igrača

Morda bom nekoč sama,
morda bo to takrat, ko bom že stara,
morda bo to že jutri,
morda je to že danes.

Tudi sedaj sem sama,
v mojem srcu je praznina,
kljub temu ni v njem niti milimetra,
ki bi bil namenjen tebi.

Poskušal si me ujeti v past,
ki so jo spletle tvoje zapeljive oči,
a vse to se je stopilo kakor mast,
ko si ugotovil, da nimaš moči.

Zatorej fant, na trudi se, ker je zaman,
ker taka igrača vrže se proč
skoraj vsak dan.

melita lampret

Čisto sem črn,
smrdljiv,
z grozo v očeh
korakam
proti gnilobi

Čisto sem gnil,
starikav,
pomilujem
se,
ni pomoči,
tako zaželjene,
gnusno—se ni

Čista gnusoba,
strašna nakaza koraka,
koraka
pro ti meni,
ris me gleda
s srepimi očmi —
—to sem jaz

Korakam,
z zastavo plapolajočo
v rokah,
—nosim se be—
—gnilo bo—
—črvivo

Čisto propadam,
notranjosti
ni več,
ni več lepe svetlobe
neskončnih dni,
samo še tema,
kriki obupa in
groze

Strašna greznica je—
—pogrezam se,
lezem,
samo še oči,
ki nemo sremijo,
ki prosijo pomoči,
ki je ni,
ki je ni

mali

vsakdanj je
odhod avtobusov
pa tudi vlakov.
vsakdanje.
je tudi prerivanje
množice
na cestah
v prodajalnah
v gostilnah
tudi vsakdanji
je način življenja

močna se ti
zdi ta
vsakdanjost
ker si poč
del nje

toda sama
si izmisliš
in se pričneš
boriti proti
toku
vsakdanjosti

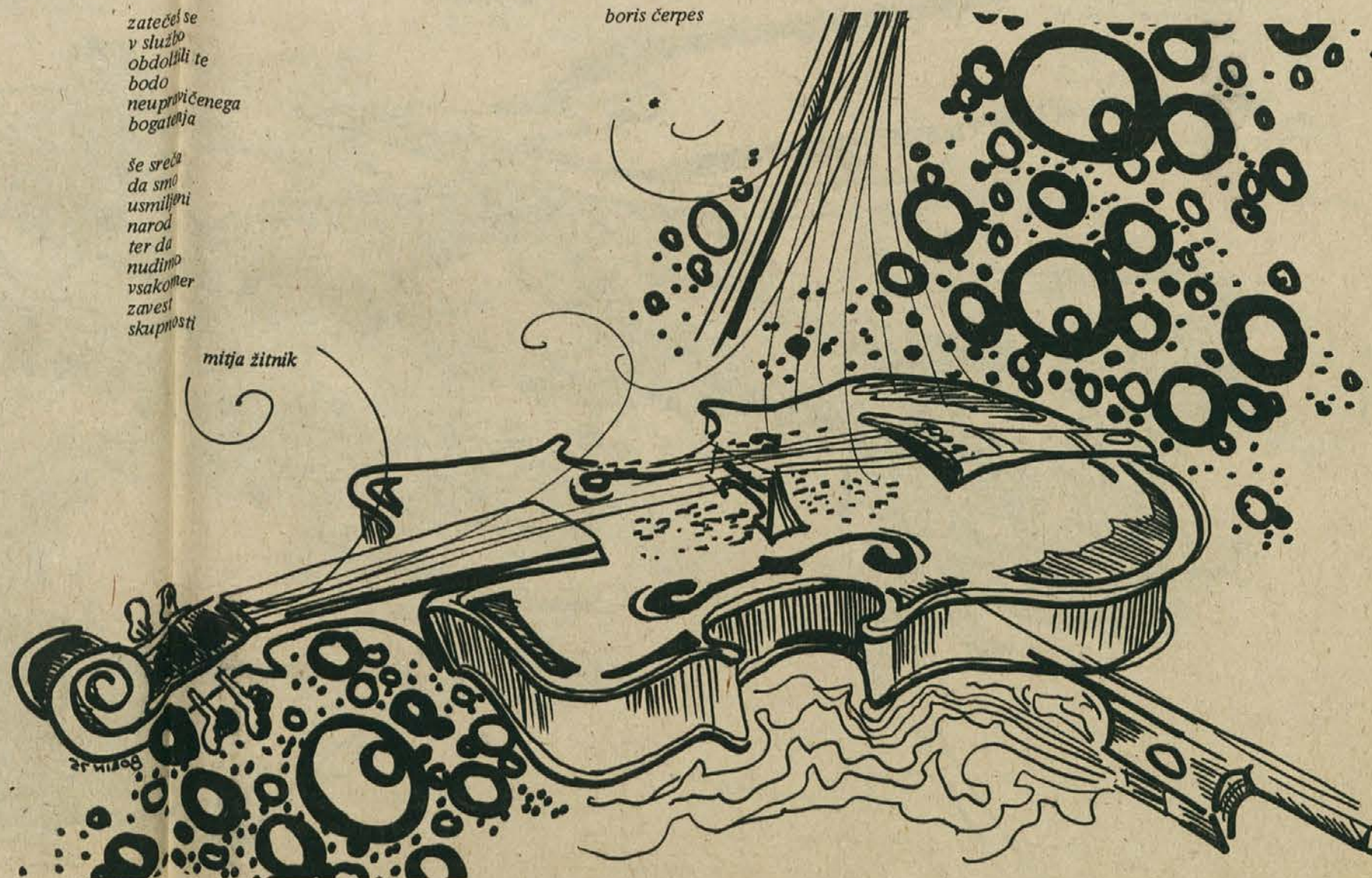
na napačnem
pločniku se
premikaj v
svojo smer
sigurno bos
pohojen

hočeš se
umakniti v
svojo luknjo
našli te bodo

zatečeš se
v službo
obdoliš te
bodo
nepravilnega
bogatelja

še sreča
da smo
usmiljeni
narod
ter da
nudimo
vsakomer
zavest
skupnosti

mitja žitnik

Krog in
spomini listja,
drevo in
nekaj lepega na
kapljici dežja
se laže
papirju ki miže
razmišlja o
recimo,
sreči.

Si jezen kaj?
ko jeseni ne vidiš
spomladanskega sonca.
Si jezen kaj?
ko so stopnice ravne,
ti pa pijan da ne veš kje
hodiš.
Si jezen kaj?
ko misliš . . . sledijo trije klicaji!!!

Takt v mizi
poslušaj!
tukaj, tukaj, tukaj . . .
Kaj je tam,
te nič ne briga.
To je namreč pisalna miza.
in tukaj se rešuje
problem.

boris čerpes

Poslušaj
valovanje vetra,
njegovi rahli zvoki se naslanjajo
na mojo srečo
in jo drobje v prah in pepel.

Poslušaj
ječanje teme,
njeni nevidni oboki se podirajo
na moj mali svet resnice
in ga trgajo v čudne misli.

Poslušaj
ta tihi svet spoznanj,
ta svet, ki ti govori čudne besede,
ki plešejo divji ples s teboj
in se pogrezajo kot žalostna zgodba.

greifoner sonja

Jesen

Listje pada v oče
In ptice omahuječe gredo
Kot da nočejo iti

Veter govori med vejami
Veter hoče oditi
a se zmeraj ujame med lačnimi prsti

Listje umira v oče
In korenine golih dreves
boleče grabijo za njim

vičetič milan

človek

Ti ljubiš svet,
ki ga ni.
Žejen si krvi,
in ne moreš se je nasititi.
Izkričati bi se moral,
izblijvati svojo bol.
Saj vi niste več ljudje!
Sence ste.
Še manj.
Kakor amebe se plazite pred mano.
Brez oblike, brez duha.
Atom vam je umoril dušo
in izgubili ste svoj jaz
in od tam – ni več vrnitve.

Ne več z očmi,
le z dihom svojim v prsi
ki zdaj te žge,
slutiš njih,
ki ljubil si jih bolj kot vse.
In še si upaš zreti jim v oči.
Ti, ki nisi vreden,
da si – človek!

uranjek milena

kāor si iz temnih rok
neimenovanega
prejel temen cvet
tesnobne osamljenosti
pridi
brat
in razloži
kako umirajo pozabljeni

v tvojih laseh se zatikajo
koraki sonca
dekle
v tvojih očeh
se pretaka
opojno vino
stoletij

rad
bi bil
čaša
tvojemu
veselju
dekle

• žarko golob

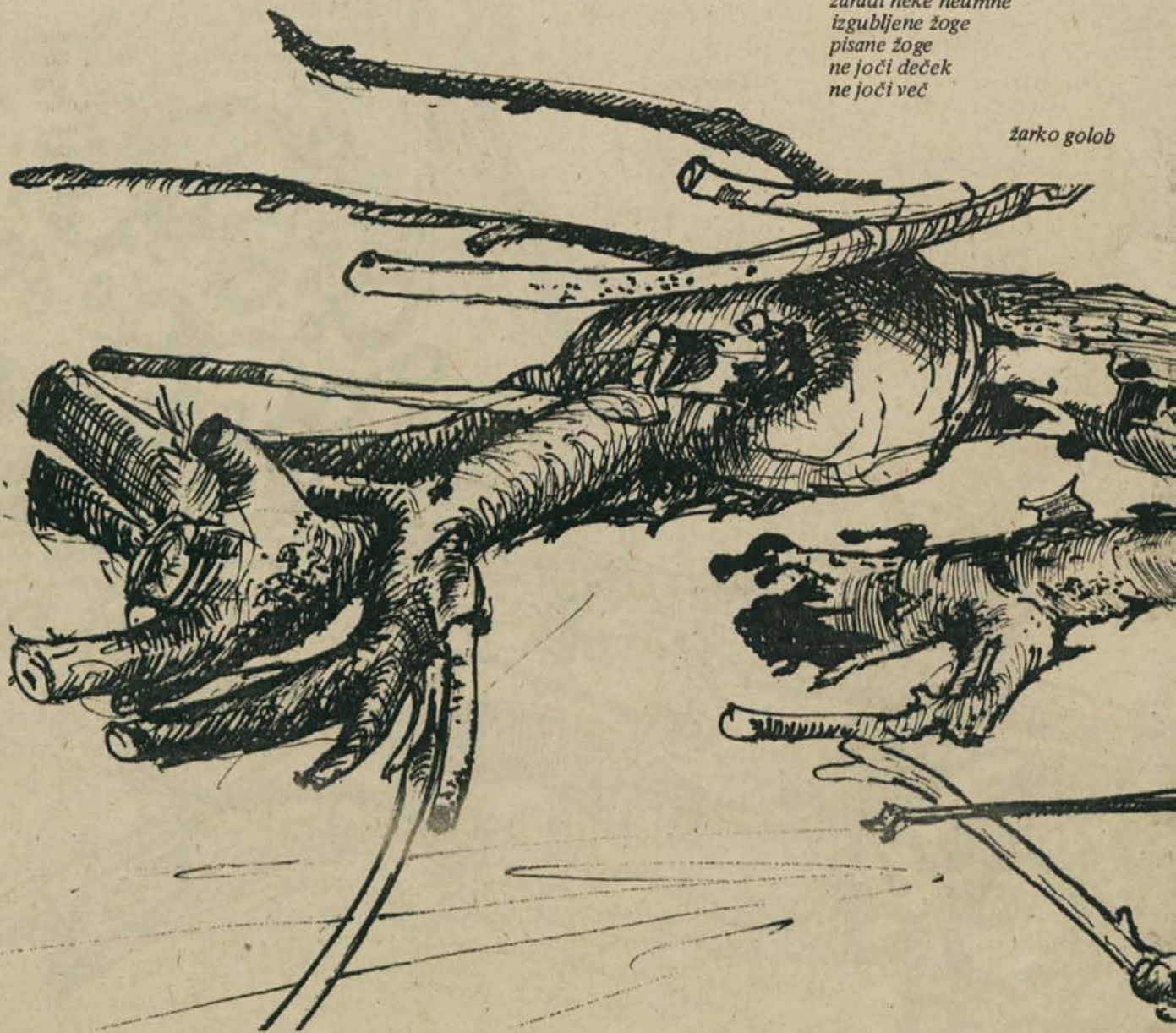
daleč si

Kako daleč si.
Med nama je praznina
neizrečenega.
Koliko stvari, ki bi jih moral
vedeti.
Koliko stvari, ki jih hrani
globoko v sebi molk.
Ne veš. Ne moreš vedeti.
Vem, prav dobro vem, da
bo med nama zmeraj
ta prekleti molk.
Vedno bolj naju vpija vase.
Ne veš. Pa bi moral vedeti.
Moral bi vedeti tudi to,
da nikdar ne bova hodila
po isti poti.
Ne veš tega. Pa bi moral vedeti.

PESEM 519

ne joči deček
ne joči več
ne toči solz
za pruzen nič
dobil boš sonce zvečer
in mesec zjutraj
dobil boš zlati prah
pod strgan podplat
zato ne joči več
zaradi neke neumne
izgubljene žoge
pisane žoge
ne joči deček
ne joči več

žarko golob

na jesenskem drevesu je ostal en sam rjavi list
gledal je svoje brate
ki so gnili na tleh
gledal jih je in se krohotal
ostal je nad njimi
v zraku

krohotal se jim je kakor ptič
ko gleda svoje tekmece
ki si na tleh lomijo peruti
ostal je nad njimi in bil srečen

tedaj je zapihal veter
ga strgal z veje
in počasi je padal
padal
bil je zadnji list jesenskega drevesa
a padal je
padal na grobišče svojih bratov

impresija XV.

utopil sem svojo ljubezen
v črnilu
tako delajo pesniki
in če bi bil veren
bi rekel
bog blagoslovi črnilo

upamo

iz dneva v dan
hitimo
za izgubljenim časom
in upamo
da ga bomo dohiteli
da ga bomo vrtili

meglič iztok

morda jaz

Ko zvečer ugasnejo luč
in zapro zapornice, nastopi tišina.
Tišja kot molk praznih src,
kot šepet strtih želja.
Nastopi mrak velik in mračen
in bil bi še večji, če bi pogoltnil
vse moje misli.
Nekje daleč, proti severovzhodu
je zaspal vran.
In veter je iskal zavetišča
v mrtvem, črnem peresu.
Ni življenja, ni sreče, ni upanja,
ni luči.
Zapornice so zaprli in čeznje
ne more solza.
Pa tako rada bi se razlila čez
svet in vtopila gnus in puščobo.
Pa tako rada bi mi pomagala seči
po tistem drugem jabolku –
rdečem in sočnem.
A med nama je tema, je dež,
je molk, je nekaj, kar ne bom
prestopila nikdar (čeprav bi rada).

To sem morda JAZ.

nesmisli

Nesmisli – veliki in majhni,
zaviti v svilen papir,
zavezani z rdečo pentljo,
nesmisli preprosti, kar tako,
nesmisli s smetano, brez smetane,
sladkani, z blagim okusom resnice . . .
Nesmisli zaradi smisla in smisel
brez nesmiselnih smislov . . .
Kdo ve? !
Ko pa je danes tako težko ločiti
uvožene zobotrebce od domačih!

andelka trakulja

nazaj k izviru

In ko te s sabo nosi
reka življenja,
se mirno vdajaš
njenemu toku
kakor osamljen cvet
neugnanemu viharju.
A divja reka ti ne prizanese.
Zajame te vrtinec,
utapljaš se, kličeš na pomoč . . .
Nikogar tvojih ni,
vse sami tujci –
gledajo te in ne store ničesar.
Tečaj si zaželiš nazaj,
nazaj k izviru –
k solznemu očesu matere

crčič mirjana

kot pesem slapov
se iznenada pojavi
notranja združitev
nevidna grožnja
zdrobiti zdrobiti zdrobiti
oddaljena ura hoče svojo žrtev
o polja
mehka detelja
valujoči živobarvni pravokotniki
spomin je raztrgan ob jezi telefonov
tiho se dvoživka plazi med
ak ti pogodbami aneksi
čaka primerni trenutek
da plane krvoses izza diagrama
trends neke rasti na svojo žrtev
tavajoče številke in izgubljeni paragrafi
se spodbijajo na njegovi raztelesenosti
spomin potrpežljivo trpi in čaka
na svoj čas
le hrepenenje – sla po morenju
proizvaja šum ki je
kot pesem slapov

danijel sajko

gre
dalje pada
medli obris kometa
dve glavi
dvoje teles
dvoje sklenjenih rok
dvigne se
ena glava
in se
skozi
krvave oči
zazre v nič
iz katerega prihaja
in
trdo odkima
dalje
v nič
morda
v
novi nič
in / dalje

Bil si svetel trenutek mojega dne,
bil si prvi sončni žarek jutra,
bil si kristal rose v mojih dlaneh.

Spremenil si se . . .
Postal si temen oblak,
težka dežna kaplja,
hladni žarek sončnega zatona.

Stojim na razvalinah spomina,
valovi doživetih čustev počasi drse čeznje;
odnašajo svetle trenutke najine ljubezni.

Razšla se bova kot tujca,
kot zapuščeni ladji,
ki ju bo odneslo neznano kam . . .

ervin valenti

asja

Literarna priloga študentskega lista
Katedra

24. november 1975

Številka 1

Uredila: Lojze Klemenčič, Mik
Rebernik

Likovno uredil: Mario Vetrih

Tehnični urednik: Marjan Hanl

obrazzi